הסיבוב הקר
לא חשוב מה הצבע

כשסימיון צרפקין התערב בשאלת הסואץ במועצת הבטחון עלתה תרועת גיל בקהיר. עתה, סברו המצרים, יקצור המערב את אשר זרע. המרחב יחדול להיות זכיון מונופוליס־טי של אנגליה ואמריקה. למרות שהתערבות הרוסים באה כהפתעה מוחלטת, התאוששו החוגים הפוליטיים המבלים את חופשת הקיץ באלכסנדריה, והריעו: סוף סוף מקבל המ־ערב את תשובתו. „לא חשוב לנו מה צבע ידידנו," צהל עבדול רחמן עזאם באשא, „העיקר שהצדק ינצח."

במשך שבועות רבים התקיפה העתונות המצרית את אנגליה על כל דבר ודבר. היא האשמה בהפרעות בסודאן, בגניבות באיזור החניה הבריטי בסואץ, בזיון ישראל, בהמר־צתה להעלות את עניין הסגר הסואץ בפני מועצת הבטחון. בעוד שלפני זה נהגו להת־קיף חליפות את אנגליה והציונות, הפכו עתה את השניים לשותפים בעלילה הגדולה נגד מצרים בפרט והערבים בכלל.

השבועון אל־מוסאוור, הנפוץ ביותר במצ־רים, פרסם קריקטורה בה הסביר מדוע הצליחה ישראל לבצע את מעשיה השפלים מבלי שיד הצדק הערבי תשיגה. הכותרת: חכו שגם אנחנו נמצא תומך.

ישראל ותומכיה •
הלב פרפר לשוא

משך יומיים נדמה היה כאילו, סוף סוף, מצאו הערבים את התומך הנכסף. היה הגיון רב בהנחה שרוסיה, אשר תמכה במישרין או בעקיפין במדינת ישראל מאז הווסדה תנ־טושה, עתה, כשברור כי ישראל תלוייה ב־ארצות־הברית. אולם משום מה נתבדו תקוות המדינאים הערביים והכל חזר לקדמותו. דבר אחד לא יכלו הערבים לסלוח לרוסים: את פרפור הלב שהתערבותם גרמה לשוא. עזאם באשא היה כה נדהם שזו הפעם הראשונה משך זמן רב שלא היה לו מה להכריז לע־תונאים ששאלו את דעתו.

סודאן
„הרכוש לא שייך לנו"

הדממה הכבדה של שעות הצהרים הופרה ברחובות חרטום כשאלפי פועלים ומשכילים צעדו בחוצות, השמיעו סיסמאות נגד השלטו־נות. „יחיו סלאם ושפעי!" הם חזרו וצעקו.

אחמד סאלם, נשיא התאחדות הפועלים הסו־דאנית ועבד אל־רחמן שפעי, מזכיר ההתאח־דות, נעצרו לפני חודשיים בעמדם בראש שביתה של פקידים ממשלתיים. התלונה העי־קרית נגדם היתה כי ארגנו ועזרו לשוטרים הסודאנים להכריז מרד. כאות מחאה נגד מע־צרם הממושך הוכרזה שביתה כללית ביום שני שנמשכה עד סוף השבוע. השביתה הקיפה את כל העובדים בשכר, הביאה להשתקה מוח־לטת של רוב המפעלים הגדולים ושל כל השירותים הציבוריים. ההתאחדות דרשה הע־לאה של 75 אחוז בשכר היסודי והטלת הג־בלות על מחירי הסחורות.

פקידים אנגלים גבוהים ופעילי מפלגת אל איתיחד יצאו בהכרזה כי מאחורי שביתה זו, הגורמת לקשיים גדולים מאד לאוכלוסיה המ־קומית, עומדת מצרים המשתדלת בכל יכולתה לערער את המצב בסודאן על מנת להוכיח את אי־יעילות המנגנון האנגלי והנעת התושבים לתמיכה בשאיפות מצרים לצרף את סודאן לכתר פארוק. „שביתה זו אינה אלא אסון לאומי בלתי משוער," הכריז אלברט דיסני, מנהל המשרד הכלכלי הסודאני. „בריאות העם בודאי תסבול מהפסקת עבודתם של האחיות והסאניטרים. הכותנה הנזרעת עכשיו תיפגע, ואניות עם מטען לפורט־סודאן תצטרכנה לוותר על עגינתן שם, ורכוש רב יתקלקל."

אולם תשובתם של השובתים היתה: כל זה לא חשוב. הרכוש לא שייך לנו, אותנו מעניין רק שכר שאפשר להתקיים עליו.

מצרים
לתהילת המלך

פעם נהגו רבבות צופים לנהור לכל משחק כדורגל במצרים, סוריה והלבנון. עם הזמן עברה התענינות ההמונים לשטחים אחרים. מצרים, בעלת הספורט המפותח ביותר במרחב (כולל ישראל), שמה דגש גם על ספורט יחי־דים.

מלבד המניע הרגיל של פרסומת ותהילה, הממריץ קבוצות או ספורטאים בודדים להשגת שיאים מיוחדים, הופיע במצרים גורם חשוב מאד נוסף: התענינותו של פארוק. כל ספורטאי שהצטיין באיזה שטח שהוא הועבר מיד מקבוצתו ליחידות המשמר המלכותי. כך החלו מצטברים נצחונות בכל השטחים לשומרי המלך. בעיקר התרבו הנצחונות ב־שטח השחיה. השומרים־הספורטאים נהנו מיחס מיוחד, חיו בתנאים שאינם מחלקו של הספורטאי הרגיל וכל שכן חייל רגיל. ניתנה להם כל האפשרות וההמרצה להתאמן ולשפר את רמתם הספורטיבית. על דגלי קבוצות הספורט נרקמה הסיסמה: לא למען הנצחון בלבד, אלא לתהילת המלך!"

אחד הדגלים האלה הופיע לפני שבוע על החוף הצרפתי של תעלת למאנש. נושאיו היו שלושה ענקים שחומי־עור ומסולסלי שער — קבוצת השחיינים המצריים שהשתתפו בצליחת למאנש השנתית המאורגנת על ידי העתון הלונדוני דיילי מייל. מתוך עשרים איש ואשה שנכנסו למים הצוננים מן העבר הצר־פתי ושחו בכיוון צוקי דובר הלבנים הגיע מריח קסאן חמאד הראשון, כעבור 12 שעות ו 12 דקות (העולם הזה 722), כשחשו העוז־רים אליו, מלמל בערבית: „...לתהילת המלך!"

הוא יועלה בדרגה. לפני שנה ניצח חסן עבדול רחים, קצין בחיל המשמר המצרי המלכותי, בצליחת למאנש בהשיגו שיא — שעדיין עומד — של 10 שעות ו־52 דקות. הוא הביא למצרים את הגביע ולפארוק את ההח־לטה כי גביע זה חייב להשאר במצרים. השנה שוב השתתף חסן עבדול רחים, אולם הנצחון היה מיועד לחברו לקבוצה, חמאד.

אולם ההפתעה הגדולה באה יותר מאוחר באותו ערב כאשר במעמד החגיגי הוגש לקבוצה המצרית גביע ו־15000 לירות במזו־מנים כפרס. מנהל הקבוצה המצרית, בריגדיר־גנרל של חיל הרפואה המצרי, קם והודיע בטון של גאווה: „אנו מוותרים על הפרס!" אותו בוקר קראו המצרים על הצלחתם בע־מוד הראשון של הדיילי מייל ובעמוד השני היה סיפור על התהוללותם של פארוק ופמל־ייתו בריביירה. „אין אנו יכולים לקבל דבר מעתון המשתמש במלים מעליבות ומפיץ שמועות כזב על מלכנו."

אולם המנצח חמאד לא נראה כמדוכא ביותר על אבדן זה של 15000 לירות שהיו חלקו. פארוק הבטיח לו סכום העולה בהרבה על זה וגם אות הוקרה מיוחד: הוא יועלה בדרגה.

• קריקטורה בשבועון אל־מוסאוור.

יֶשְׁנָה מַתָּנָה שֶׁל תַּיָּא
הָבָה נְשַׂחֵק חֲבָרַיָּא!
וְזֶהוּ הַמִּשְׂחָקוֹן -
הוֹסָפָה לַבֵּיצַאפּוֹן,
הַעוֹשֶׂה בּוּעוֹת אֲוִיר
וּשְׁלַל צִבְעוֹנִים מַזְהִיר!

ביצאפון-החפיפון,
בעל כושר החלמון.

המעונינים להצטרף
לחוג מתנדבים בשם:
פעילות חנוכית
תרבותית
בלי כוונה מפלגתית
במגמה להעלות את רמת
המוסר והאנושיות בצבור.
לפנות: ל„מרכז" ירושלים, ת. ד. 249

הרחקת שערות
מהפנים ומהרגלים לחלוטין בדייטרמה
(שיטה חשמלית) באחריות בלי צלקות
ובאורח סופי. הרחקת שערות מהרגלים
1600 שערות לשעה.
„ירדניה"
תל־אביב, יוחנן הסנדלר 18
חיפה, רחוב מיכאל 31

הנשקפת לנו
סכנת פלישה?
קרא את ספרו המרתק, הסנסציוני החדש
של ס. גולדפלוס, "ישראל בשנת 2000".
להשיג בבתי מסחר ספרים ובקיוסקים
(480 פרוטה).

פסנתרים
קניה — מכירה — תקונים
כוונים
א. וסטרמן, ת"א, רחוב רש"י 9

מפעל
הפיס

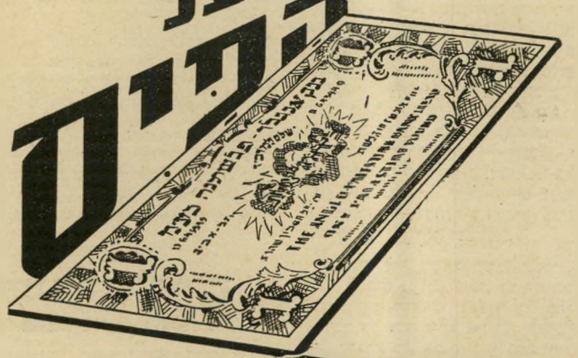

8 פרסים בסך 1000 ל"י כל אחד
12 " " 500 " " "
40 " " 100 " " "
105 " " 50 " " "
פרסום רמון
ועוד ארבעים אלף פרסים שונים

אם הדואגת לפעוטיה
משתמשת בשמן לתינוק
"שמן"